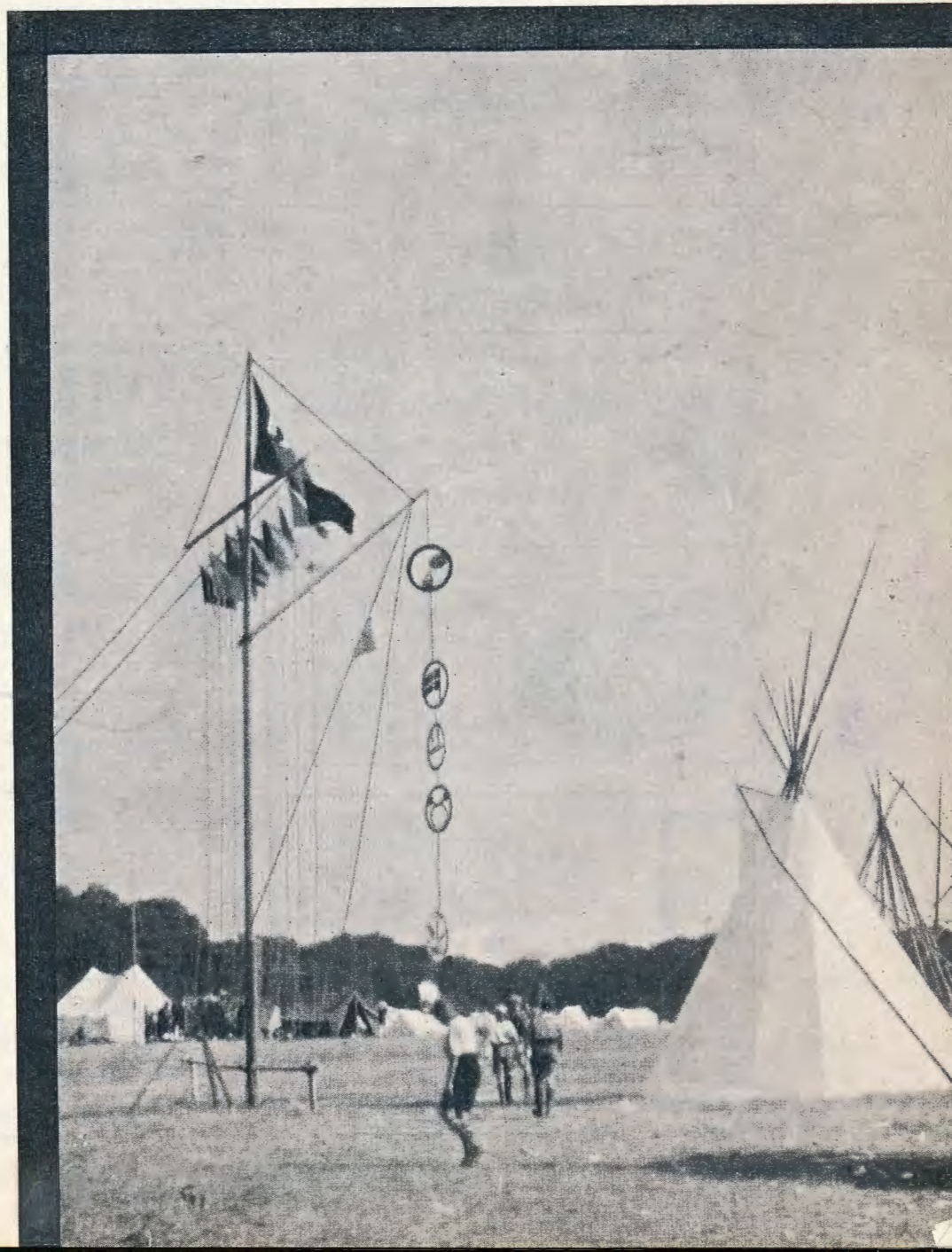

SPEJDERNES-MAGASIN

OKTOBER
1935

NUMMER 8
19. AARGANG

DENATURERET SPRIT
TIL KOGEBRUG.
DANSK SPRIT-CENTRAL.

Statsanstalten for Livsforsikring

Dronninggaard Mejeri

Børnemælk — Jerseymælk
1. Klasses Mejeriprodukter

HOLTE

TLF. 31

FOTOGRAFIRAMMER

EMIL OLSEN
22 SKINDERGADE 22

Sy selv Deres Slips!

Største Udvalg i Slipsstoffer.
Mønster medfølger

HANS BACH, Gl. Kongevej 86
Telefon C. 2919

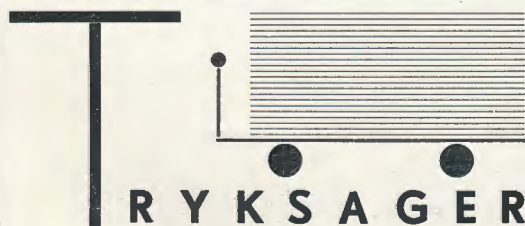

Spejderure

Armbds. m. Rem

Ur og Glas kan ikke
gaa itu.

Fra 15 Kr. til Spejderne
Leverandør til Raadhuset,
Kommunen m. fl.

TRYKSAGER

FR. PALM GREISEN
PILESTRÆDE 52 KØBENHAVN K.
TELEFONER: CENTRAL 4619 OG 13318

● **CENTRALTRYKKERI**

NØRREBROS

Blaagaardsgade 29
Telefon Central 3054

Uge & Maanedblade
Foreningsarbejde - Kort
Reklamer - Kuverter
Skematiske Arbejder

Bagermester Hans Nielsen

anbefaler sig med 1. Kl.s Varer indenfor
Konditori og Bageri.

Tlf. Ryvang 750

Lyngbyvej 41

•CLICHÉ-ANSTALT•
...BREDGADE 25... OPG. E. (STANNÅ PASSAGE)
PALE 2646

GUNNAR THOMASSEN

SCT. HANS TORV 3, MEZZ.

KØBENHAVN N. TLF. NORA 1308

MASKINAFSKRIVNING

SPEC.: MASSEDUPLIKERING

Bagermester C. Jacobsen

Dronningensgade 44-46

Telf. Central 5820

Filial: Leifsgade 5 - Telf. Centr. 12135

FOTOGRAF

EMIL CLAUSEN

Frederiksberggade 34

6 Petit Cat i elegant Mappe 3 Kr.

OKTOBER 1935 – NR. 8

SANGEN OM HAM — JEG GERNE VIL LIGNE!

Jeg synger om ham, der skræller Kartoffler,
om ham, der tørrer af,
om ham, der tømmer Spanden.
Min Sang er en Hyldest
til ham, der bare gør Arbejdet.
Han, der finder ud af, hvad der skal gøres,
han, der ser efter, hvad der mangler
og saa henter det,
han, der tømmer en Askeskuffe
og henter Brænde,
han, der altsaa — bare gør det.
Man har ikke Indtryk af, at han har travlt,
han gør ikke saa meget Blæst af det,
derfor bli'r han tit overset
og ikke altid paaskønnet
efter Fortjeneste,
men han maser bare paa
alligevel.
Han er ikke færdig, før Døren er lukket
og det sidste og glemte i Orden.
Han holder maaske et lille Pusterum
i Travlheden
mellem de mange Ting,
imens han overser sin Slagmark,
lægger sin Plan
og ta'r sin Beslutning.
Mens han hviler, misunder jeg ham,
for han hviler ovenpaa et velgjort Arbejde,
og idet han indstiller sig paa et nyt,
og han kan ikke forstyrres i det Øjeblik,
for bli'r der sendt Bud efter ham,
er han i Sving
med det samme.
Han er ikke den,

der sidst faar pakket sine Sager sammen,
og altid Plads for mere,
for at hjælpe de trætte,
og de trætte er de smaa,
og saa de, der har fartet rundt
(det bli'r nemlig den, der begynder for tidligt),
han har Masser af Bagage,
aldrig for meget
uden at faa lavet saa meget.
Min Sang handler om ham, der er Kammerat,
han arbejder for Helheden,
han yder efter Evne,
om det er meget eller lidt, er underordnet.
Sometider er han fijs,
saa kan han lave Underværker,
sometider er han sjov,
og saa maa vi le,
sometider er han utilfreds,
og saa er det med Grund.
Han er energisk,
ikke udfordrende, men afdæmpet,
han er hyggelig,
fordi han er i Ligevægt
p. Gr. a. sin gode Samvittighed,
han er rar
af Natur,
han er omgængelig,
hvis man ikke selv er slap.
Han er brilliant,
og vi ser op til ham,
men det maa vi ikke
for ham.
Han er helt rigtig.
Han er sjælden.

erm.

BREV FRA SVERIGE

Fra Helsingborgs Spanarkår (Spejdertrop) har jeg modtaget et Brev med en Hilsen til alle de danske Spejdere, der var paa Besøg derovre under Jubilæumslejren. I Brevet staar der blandt andet, at Hofmarskallen paa Sofiero, Kronprinsens Slot, har ønsket, at de danske Spejdere skulde have at vide, at de havde opført sig ualmindelig pænt ved Besøget paa Sofiero.

MEN

Jeg læste i et københavnsk Dagblad, at Korpset opmarcherede med skødesløs Holdning, og et stort, jysk Blad skrev, at vel er Spejdere ikke Soldater, men kvikkere og bedre Holdning var ønskelig. Og det synes jeg jo egentlig, disse Blade har Ret i. Der maa være mere Facon over jeres Optræden.

Jeg véd godt, at det for mange Drenge i Voksenalderen kan være svært at holde Ryggen ret. Men det er nødvendigt at gøre Anstrengelsen, først og fremmest for sin egen Skyld — der er alt for mange krumme og skæve Rygge — og dernæst for Udseendets Skyld. En Spejder skal være rank baade i bogstavelig og i overført Forstand.

DERIMOD

gjorde det en gammel Spejder godt at se, hvor meget I havde sat ind paa at være reglementeret paaklædt. Det saa flot ud om Morgenens, naar Divisionerne marcherede til og fra Morgenparaden med Faner, Standere og den rigtige Spejderdragt. Kan I selv se, hvormeget Spejderhatten betyder for en Spejders Udseende? Og lad os saa een Gang for alle slaa fast, at Spejderhatten er den mest særprægede Del af Uniformen.

POUL ERIK BOHN-PETERSEN

er Flokfører i Søborg Flok, København. I Sommer var han i Hundested en Dag, da to Badegæster havde vovet sig for langt ud et Sted, hvor der gik en rivende Understrøm. De to Badegæster vilde være druknede, hvis ikke Fiskerne hav-

de hjulpet dem i Land. Men den ene af de to Mænd var ikke ved Bevidsthed, da han blev bragt i Land. Mange Mennesker stimlede sammen om den forulykkede, men ingen vidste rigtigt, hvad de skulde foretage sig, da Bohn-Petersen resolut banede sig Vej gennem Mængden og lagde sig ned for at give den forulykkede kunstigt Aandedræt. Efter en halv Times energisk Arbejde lykkedes det Bohn-Petersen at faa Manden til at give Livstegn fra sig, og lidt efter kom den tilkaldte Læge til Stede.

Der er ingen Tvivl om, at Mandens Redning skyldtes Bohn-Petersens dygtige Arbejde, og Korpset er ham Tak skyldig, fordi han paa den Maade har vist, at Spejdere kan træde hjælpende til, naar det kniber.

KAN DU?

Det er ikke gjort med at drømme om at være den, der hjælper i en farefuld Situation. Man maa være beredt. Af alle Duelighedstegn er Nødhjælpermærket det mest værdifulde, og blandt Fordringerne til dette Mærke er ogsaa den at kunne give kunstigt Aandedræt. Enhver Spejder bør være dygtig til det.

KORPSETS JUBILÆUMSSKRIFT

Korpset har udgivet et stort Jubilæumsskrift med en Mængde Beretninger om de store Ting, der er sket indenfor vort Korps i de 25 Aar, det har bestaaet. Jubilæumsskriftet er rigt illustreret med Tegninger og Fotografier og indeholder desuden en Beretning om hver eneste Divisions Historie.

Enhver Spejder bør eje Korpsets Historie. Bogen er paa 150 Sider og koster kun Kr. 1,25 + 10 Øre i Porto, og den faas paa Korpskontoret. Skriv nu, saa du er sikker paa at faa et Eksempplar.

Bedste Spejderhilsen!

Hvad der kan falde ned fra Skyerne.

FISK, MÆLK, KØD OG BLOD REGNER NED FRA HIMLEN. OG DET SKER IKKE ALENE I BERETNINGER FRA MIDDELALDERENS MIRAKLER. LEVENDE VÆSENER MANGE KILOMETER OPPE I ATMOSFÆREN. DA DET REGNEDE MED ROTTER.

Forfatteren *Niels Meyn* fortæller i den følgende Artikel om en Række mærkværdige Tilfælde, hvor de besynderligste Ting regnede ned fra Skyerne, og giver den naturlige Forklaring paa en Række Mirakler fra Middelalderens Legender.

En kendt amerikansk Videnskabsmand Dr. E. W. Gudger, har fornylig afsluttet et interessant Arbejde, der gik ud paa at samle en Række Beretninger om mærkelige Ting, der gennem Tiderne er faldet ned fra Himlen.

Han har ved at gennempløje store Masser Litteratur fra gamle Dage, fundet et stort Antal Tilfælde; men kun de, som han mente at kunne betragte som autentiske, har han taget med. Og det drejer sig alligevel om 75 Tilfælde, der er opnoteret gennem 16 Aarhundreder, og som han direkte kunde forklare. Men foruden disse findes der en stor Mængde andre.

Man har i Historien hørt om adskillige Stenregne, hvor der styrtede Sten ned fra Himlen og tilintetgjorde fjendtlige Hære. I gamle Dage, hvor Overtroen sad i Højsædet, betragtede man den Slags Begivenheder som direkte Indgreb fra højere Magter. Var de til Fordel for et Land, saa var det Helgenerne eller Guderne, der lod Stenene regne ned. Var det til Skade, saa var det Mørkets Magter, der greb ind, og i saa Tilfælde kunde man være overbevist om, at en Mængde uskyldige Mennesker bagefter blev grebet, dømte og brændte som Hekse og

Øverste Billede.

Et gammelt Billede fra en Bog fra Middelalderen. Man ser, hvordan Fiskene regner ned fra Himlen fra Skyerne. En Skypumpe fra det meget Vand rundt om, har sikkert kort forinden haft fat i en Stime Fisk.

Nederste Billede.

Et sjældent Fotografi af en Skypumpe, der er ved at suge Vand fra en Sø. At Fisk og andre Dyr kommer med, er en Selvfølge.

Troldmænd.

Nu i vore Dage tvivler ingen om, at Stenregnen enten skriver sig fra Meteoror, eller ogsaa har der været Vulkaner med i Spillet. — Og Forklaringen ligger jo ganske lige til.

Anderledes er det, naar man hører, at

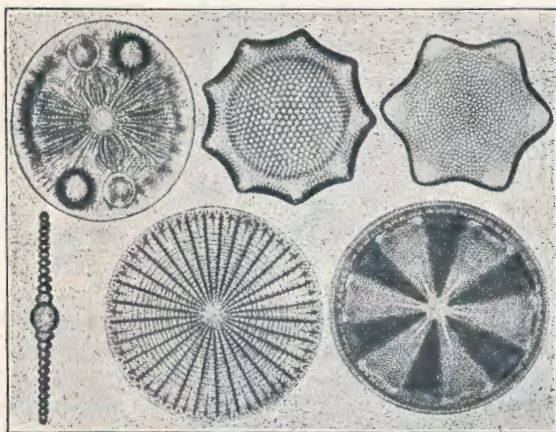
der er faldet *Fødemidler* ned fra Himlen. Men alligevel kan den Slags Begivenheder være lige saa naturlige.

Alle kender Bibelens Beretning om den søde Manna, der faldt ned fra Himlen, og som skaffede Jødefolket en kærkommen, velsmagende og nærende Spise i den lange Vandring gennem Ørkenen efter Udfrielsen fra Ægypten. Ingen har i hine Tider tvivlet om, at Mannaen var af guddommelig Oprindelse.

Endnu den Dag i Dag samler Araberne i den samme Ørken den søde Manna, som de spiser. Og man har for længe Siden fundet ud af, hvad Mannaen bestaar af. Der er to Slags Manna. En-ten bestaar Mannaen nemlig af en sukkerholdig Væske, som udsendes af Tusinder og atter Tusinder af Skjoldlus. Der er saa utrolig mange af dem i Oaser i Ørkenen paa Sinaihalvøen, og deres Manna krystalliserer hurtigt til smaa, sukkerholdige Korn, der kan dække Jorden som et

tyndt Lag. — En anden Slags Manna bestaar af en lille Lavart, der har Form som smaa Kugler, der føres i hele Skyer med Blæsten og samler sig i Lavninger i saa store Mængder, at man skulde tro, der havde været Snefald. Intet Under, at Jødefolket derfor fuldt og fast troede paa, at Mannaen i begge Tilfælde var regnet ned fra Skyerne.

I den mørke Middelalder hændte det, at der regnede Blod, Blæk eller Mælk ned fra Himlen,

Mikroskopiske Billeder af smaa Alger, der lever oppe i de højere Luftlag, hvorfra de nu og da kommer ned som en Støvregn.

og Fantasien blev straks sat i voldsom Bevægelse. Man huskede paa Bibelens Beretning om, hvordan Vandet i Ægypten blev forvandlet til Blod, da Pharaos Land skulde hemsøges af Plager.

Den Dag i Dag er Blodregn ikke ualmindelig baade i Nordafrika og ogsaa i Sydevropa. Endnu for en halv Snes Aar siden — den 30. Oktober 1926 — faldt der en tæt Blodregn over det sydlige Frankrig; men ingen tænkte paa at forbinde nogen mirakuløs Tanke hermed. Blodregnen bestaar nemlig af ganske almindelig Regn, der er kommet med Søndenvinden fra Sahara, efter at en Sandstorm har hvirvlet mægtige Skyer af rødt Støv højt op i Luften. Disse Støvskyer kan føres viden om — helt over Middelhavet, og de fylder Regnskyerne og falder ned igen og farver Regnen rød. Det er hele Miraklet.

Paa samme Maade gaar det med Regn af Blæk og Mælk. Blækregnen er ogsaa almindelig, fredelig Regn, der er farvet af Aske og Sod fra vulkanske Udbrud langs borte. Fint Pulver af kalkholdigt Støv farver Regnen hvid og gør den uklar, og straks vil man tro, at der er regnet Mælk ned fra Himlen.

I Middelalderen troede man jo paa de sælsomste Miraker. Man spurgte ikke om, hvordan der kunde komme Blod eller Mælk op i Luften. Og den, der prøvede paa at give en naturlig Forklaring, løb straks den Risiko at ville blive mistænkt for kætterske Meninger, og det var, som sagt, livsfarligt i hine Tider.

Det er ikke altid vaad Regn, der falder. Store Skyer af fint Støv kan føres Tusinder af Mile bort højt oppe i Luften og holde sig dér gennem lange Tider. Som bekendt har man iagttaget, hvordan Solnedgangen mange Maaneder efter store Vulkanudbrud viser sig særlig pragtfuld rød, selv meget langt fra det Sted, hvor et Udbrud er sket. Støvet synes at have spredt sig over det meste af Jorden højt oppe i Atmosfæren.

Man har ogsaa hørt Beretninger om, at der er faldet *Kød* ned fra Himlen. I de enkelte, moderne Tilfælde, hvor Videnskabsmænd har kunnet foretage en Undersøgelse, har det vist sig, at »Kødet« er en geléagtig Substans, som kan være rødt farvet, og som bestaar af forskellige Slimarter, der kan danne sig i stillestaende, ferskt Vand.

Medens Mælk, Blod og Blæk er uorganiske Substanter, der af Stormen er hvirvlet op i Luften

Et gammelt, middelalderligt Billede, der illustrerer Forførdelsen hos Folk, da man konstaterer, at det har regnet med Blod fra Himlen.

og ført langt bort, saa findes der altsaa ogsaa levende Ting, der kan komme til Vejrs for senere at dale ned og vække Forførdelse.

Et af de mærkeligste Tilfælde af den Art er en støvagtig Regn, der bestaar af mikroskopiske Diatomer, det vil sige forskellige Kalkalger, der viser sig som de mærkeligste Smaadyr i Mikroskopet. Den Slags smaa, levende Væsener fore-

kommer periodisk, og det har givet Anledning til en mærkelig Teori om, at der oppe i høje Luftlag findes en levende Verden af Smaa-væsener, ligesom der findes lignende i Havvandet. Naar Luftlagene bliver »overbefolket« af disse smaa Væsener, falder en Del af dem ned.

Dette lyder i sig selv slet ikke usandsynligt. Og man vil derfor heller ikke overraskes af en saadan levende Regn.

Men ganske anderledes stiller det sig, naar man hører om, at der er regnet levende Fisk, Insekter, Frøer og smaa Slang ned, ja, man har endogsaa Beretninger fra tidligere Dage om, at der er faldet en Regn af Rotter eller Lemæner, de smaa Gnavere, der i kæmpemæssige Flokke foretager Vandringer i det nordlige Skandinavien.

Her skulde man synes, at man var ude i Fantasiens Verden — eller i hvert Fald Miraklernes. Og alligevel er der ogsaa her en ganske naturlig Forklaring.

I vore Dage er den Slags Regn af levende, haandgribelige Dyr ikke ukendt. Naar vi skal finde Forklaringen, spørger vi naturligvis om, hvordan de er kommet op i Skyerne?

Dyrene er kommet tilvejs paa en ufrivillig Maade gennem Skypumper. Herhjemme er Skypumper heldigvis uhyre sjældne. Men i sydlige Lande kan en saadan Skypumpe, der i Virkeligheden er en Hvirvel i Luften med en Sugning opad, hæve selv meget tunge Ting og transportere dem milevidt.

En Skypumpe er en Cyklon i lille Format; den er som oftest ganske smal, men kan være flere Hundrede Meter høj. Den viser sig ofte som en tragtformet Sky, der udgaar fra en lavhængende Skymasse og vender Spidsen nedad.

H. C. Ørsted fortæller saaledes om en Skypumpe, som blev iagttaget ved Christiansø i Østersøen; den sugede Vandet saa hurtigt op af Havnen, at store Dele af Bunden laa tørre et Øjeblik. Og man har fra andre Egne hørt om, hvordan en kraftig Skypumpe helt har udtørret smaa Damme og Søer.

Det siger sig selv, at hvad der findes af mindre Dyr i Vandet, faar Himmelfarten med, enten de vil eller ej. Og bagefter styrter de ned igen i en voldsom Regnbyge.

Det er virkelig sket i Middelalderen, at flere Læs endnu levende Fisk, som ikke var saa helt smaa, er faldet ned fra Himlen over Landsbyer, og de fromme Beboere spiste med Taknemlighed

Fiskene og takkede Forsynet for den uventede Gave.

Man har, som sagt, ogsaa Beretninger om Rotter, der er faldet ned, og naar man husker det gamle Sagn om, at Lemænerne »opstaar« ved at Skyerne raadner og falder ned, saa kan man ogsaa

Et gammelt Billede, der paastaar at forevige en autentisk Regn, hvor store Rotter falder ned fra Skyerne. Er det rigtigt, saa staar der ogsaa her en kraftig Skypumpe bagved som Gerningsmanden.

saa forklare dette. Den brune Rotte, som nu er en saa stor Plage over hele Europa, kom jo i sin Tid hertil fra Asien, vandrede i uhyre Flokke, og at Flokken kunde opsuges af en stor Skypumpe, er aldeles ikke utænkeligt.

Saa ogsaa dette Mirakel kan finde sin naturlige Forklaring.

Man har tidligere været tilbøjelig til at forkaste de fleste af Middelalderens Mirakelberetninger, og uden Tvivl skyldes mange af dem ogsaa Overtro eller direkte Bedrageri. Munkene havde jo ofte en betydelig økonomisk Interesse i at faa Folk til at tro paa Miraklerne. Men at forkaste dem alle, vil være forkert, — de er rigtige nok. Selvom de altsaa ikke er Mirakler i dette Ords almindelige Forstand.

Niels Meyn.

NORDSLESVIG

DANMARKS GRÆNSELAND

AF A. EGEBY JENSEN

Haanden paa Hjertet — den Overskrift keder dig. »Sønderjylland«, det er noget lyrisk Snak om »Thyras Vold«, det er nogle gamle Fædrelandssange, der ikke interesserer et moderne Menneske; og de virkelige Sønderjyder, det er en Flok Mennesker, der altid er utilfredse, som altid klager og aldrig »kan faa nok«.

Gang paa Gang har jeg hørt Folk Nord for Kongeaen fremsætte disse Anskuelse, og saa ender Debaten som Regel med, at »efter min Mening skulde vi aldrig have haft det Land tilbage igen, for der er altid Vrovl derude, og Ty skerne tager det jo dog igen.«

Gennem Aarhundrederne er vort Land blevet mindre. En Fjerdedel af vort Folk gik tabt til Svenskerne; Syd fra trængte Tyskheden ind over vor Grænse og erobrede efterhaanden nationalt set Sydslesvig og trængte ogsaa op i Nordslesvig. Hvorfor er det stadig gaaet os galt? Mon dog ikke en Del af Forklaringen skal søges i, at vi altid har været for vege overfor de haardere Nabofolk, at vi er gyst tilbage for Vanskelighederne.

Vi har Lov til at være stolte af vort Folk i Fortid og Nutid. Paa mange Omraader er Danmark foran andre Nationer, men vi skal ikke lukke Øjnene for vore egne Skavanker.

Vi er for godtroende.

Gennem Aarhundreder var vort Land blevet mindre. Men i 1920 smilede Lykken for første Gang i lange Tider atter til os.

Ikke alle Danske fik Lov at komme hjem til Danmark, men vor Grænse blev skudt langt mod Syd, saa langt som vi kunde gøre det paa Grundlag af Afstemningen: Den nye Grænse kom til

at gaa midt i den nationale Kamps Brænding, og vi fik et tysk Mindretal paa op mod 30,000 Mennesker indenfor vore Grænser. For en kort Tid var Danmark fremme i fuldt Rampelys paa den europæiske Scene; for Europas Øjne modtog vi de Landsmænd der ved Magt var skilt fra os. Paa Dybbøl-

Sønderjylland.

bjerg modtog de danske Sønderjyder Kong Christian; under uendelig Glæde i alle vort Lands Partier og Samfundslag forløb »den største Stund, vor Slægt har oplevet«, og vore Venner i Norden og ude i Europa glædede sig med os. Og for Europas Øjne paatog Danmark sig at styre et Mindretal af fremmed Nationalitet.

Den praktiske Genforening har, især paa Grund af den økonomiske Krise, voldt visse Vanskeligheder. Der har været nogen nervøs Uro hernede, som »det gamle Land« Nord for Kongeaen gennem Pressens Højtaleranlæg har modtaget i meget forstærket Form; og svage Sjæle, der hader Uro og Vanskeligheder, fordi det ge-

nerer deres Hygge i Øreklapstolen, udtaler saa det Hjertesuk, at det var bedre, om vi aldrig havde faaet dette urolige Land, for før 1914 var der saa dejlig trygt i Danmark, og der var ingen Uro om Grænsen.

Danmark skal opgive den Opgave, vi i 1920 paa-tog os for Europas Øjne, fordi den ikke gaar som Fod i Hose. Og saa maa I være med til at standse Klagesangene over, hvor meget der dog gaar til disse besværlige Sønderjyder og til

*Danske Spejdere ved Dybbøl Mølle.
 Fotografiet er taget i 1919, da ca. 2000 Spejdere fra Korpslejren ved Hindsgavl samlet drog til Sønderjylland, endnu inden Landet var blevet dansk.*

Vi, der bor paa den flade Marsk ude ved Vesterhavet, véd, at hvis man ikke bygger Diger mod Havet, vil Flodbølgen komme og skylle ind over Land saa længe, til den møder Modstand. Og naar der var Ro om Kongeaagrænsen, skyldtes det, at de danske Slesvigere frivilligt dannede Bolværk og beskyttede Danmarks Grænse. For hvis vi tænker os, at Grænsen atter blev flyttet til Kongeaaen, og Nordslesvig opgav sin Modstand mod Fortyskningen, vilde der i høj Grad blive Uro paa Kongeaagrænsen, og Germaniseringsbølgen vilde slikke sig længere og længere op i Landet. En Grænse, der »ligger fast« mellem Danmark og Tyskland, eksisterer ikke. Den stærkeste Kultur vil altid trænge den svagere tilbage; det er et Faktum, som vi i Danmark maa affinde os med.

Men saa tror I danske Spejdere heller ikke paa den taabelige Skrøne, at disse Sønderjyder

egentlig alle er tyske, og saa vil I heller ikke, at at holde Sønderjyllands Grænse, for I kan forstaa, at der er ingenting, der hedder Sønderjyllands Grænse; Danmarks Grænse skal vi i Fællesskab holde, og koster det Arbejde og Penge, ja, saa maa vi ofre det Arbejde og de Penge, eller ogsaa maa vi vige og vil i Verdens Øjne blive stemplet som en døende Nation, man ikke skal regne med. Heldigvis ser da vist ogsaa det overvejende Flertal i vort Folk saadan paa Sagen.

Hvis mine Læsere er naaet saa langt i Artiklen som hertil, maa jeg bede dem taalmodigt følge mig lidt endnu, saa vil jeg prøve at fremdrage et Par Hovedlinier i Situationen hernede; I vil saa se, at det sønderjyske Spørgsmaal er ikke Lyrik, men det mest nøgterne og saglige, man kan tænke sig.

(Fortsættes).

EN BJØRNEHISTORIE

Sabine-Øen, Nordøstgrønland i Maj.

»Lone« ligger paa en Snedrive og slikker Sol-skin. Hendes 5 Hvalpe sidder paa Halen omkring os og snapper Spæk, som vi smider til dem — for vi spækker Bjørneskind af, min Kammerat og jeg. Her ved Gavlen af Hytten er der lunt og stille, Solen skinner og Røgen fra vore spækgilinsende Shagpiber stiger lige i Vejret.

Nu vaagner »Lone«, rejser Ørerne og lytter! Gæs! Ja, der sidder to paa den sumpede Skraaning nede ved Kilden. Det kunde være rart med en Gaasesteg til imorgen, det er Søndag! Jeg prøver med Riflen, om jeg kan komme dem paa Skud, — forsigtigt, fra Sten til Sten, kravler jeg ned mod dem. De græsser, strækker Hals og smaasnakker uden at ane Uraad. Snart er jeg dem inde paa Skud nu bare til den store Sten, og saa er der vel ikke mere end 100 Alen til dem. Mærkeligt, saa de skræpper op. De kan da umuligt have mærket eller set mig! De

kommer skræppende nærmere og nærmere, drejende Hovedet fra den ene Side til den anden. — Gasen begynder at baske med Vingerne det maa være Hvalpene, der er løbet efter mig, — ja, det maa være dem, de kan se, — Pokkers osse! Jeg skæver bagud Ja, det var jo en rar Hvalp! — 10 Alen fra mig, med sin lange Hals og Hovedet strakt frem, staar en stor Bjørn, rokkende frem og tilbage. — Jeg naar ikke at faa Kroppen med rundt, Skuddet falder — for lavt. Bjørnen snapper efter Kuglehullet — lavt paa højre Bov — rejser sig paa Bagbenene og brøler. Hurtigt skifter jeg Magasinet — nyt Skud Klik! Een Gang til — Klik Kun een Patron i Bøssen! Føj for Søren! Jeg giver et Brøl, noget lignende det, Bjørnen leverede, og løber saa, alt hvad jeg kan, op over Bakken mod Hytten. Det samme gør Bjørnen, men heldigvis den modsatte Vej.

Min Kammerat troede, at jeg havde faaet Po-

larkuller, da jeg kom springende ind i Hytten og huggede en Haandfuld Patroner. »Slip Hundene! — Bjørn!«

»Lone« og »Spæt« har allerede taget Sporet, og med fuld Hals gaar det langs Kysten. Jeg har kun eet at gøre: ud over Isen for at afskære Bjørnen Adgang til det aabne Vand, som er 3—4 Kilometer ude. Isen er brækket, raadden og fuld af Smeltehuller i det første Hul, jeg gaar i, taber jeg Træskoene, — det lettede, det gaar meget bedre paa Hosesokker.

Bjørnen er paa Isen med Hundene lige efter, men langt fra mig. Jeg kan se »Spæt«. Gang paa Gang springer han op og hugger sig fast i Siden paa Bjørnen. Flere Gange faar han en Flyvetur, saa han triller hen ad Isen. — Jeg kommer til en bred Rende, der kan jeg ikke springe over, en lille Flage ude i Midten maa bruges som Mellemstation. Ja, det troede jeg! — den knækkede nemlig, og jeg var paa Vej ned til »Gamle Erik«! — — Saa svømmer vi! Bjørnen skal vi ha', — og paa'en igen ud over Isen det banker i Hovedet paa mig, og sortner for Øjnene, men nu har Hundene sat Bjørnen ved en Isskodse, og jeg prøver to meget lange Skud, det første for lavt, men ved det andet gik Bjørnen ned paa Bringen, — men kun et Øjeblik, saa er den oppe igen, og jeg ser, at den ene Hund bliver slynget højt op i Luften, falder ned paa Isen og bliver liggende. — Nu kan jeg sætte Kursen ned mod Stedet, — snart er jeg tværs af Bjørnen, — og nu kommer den, brølende af fuld Hals med »Spæt« lige i Hælene to Gange skyder jeg den gaar ned i en Smeltevandssø, kravler op og kommer nu lige paa! Det havde jeg ikke ventet!! Jeg har nu kun to Skud tilbage og lang Vej ind til Kysten. — Saa maa han komme nu rolig! Jeg faar ham ind paa 20 Alen — 15 Alen! en mægtig Tamp! Langsomt kommer han lige paa de gule Øjne gnistrer og han brøler, — brøler, saa Luften sitrer! Saa falder Skuddet, paa Halsen. Han rejser sig op i sin fulde Højde, svingende de mægtige Labber i Luften gaar han bagerover og ned i en Smeltevandssø. Vandet pisser han op til rødt Skum, Sprøjtet hænger op ad den hvide Is saa synker Hovedet under Vandet det er forbi, og »Spæt« svømmer ud og tager Plads paa hans Ryg.

Spændingen er ovre, og nu mærker jeg Kulden. Kun Strømpeskafterne har jeg paa Benene, Bundene er forlængst slidt op. — Mine Fødder er fø-

Enhvert Hundeforspand regeres af en „Bås“, som Regel den største og klogeste af Spandet. „Lone“ var „Bås“ i Forfatterens Hundeforspand.

lelsesløse, — dog, jeg maa i Ballen en Gang til, ud at hente Bjørnen. »Spæt« bliver og holder Vagt, og saa gaar det hjemad. Jeg kan følge Blodsporet paa Isen. Ved en Isskodse ligger »Lone«. Hun bløder meget. Maveskindet er revet op. Hun klager sig ikke, ser kun op paa mig, bedende mig om Hjælp. Jeg tager hende paa Nakken, og saa gaar vi hjemad.

Det gaar langsomt, — dels for stakkels Lones Skyld, dels smerter mine Fødder, selvom jeg har Fornemmelsen af, at Fødderne ikke er mine.

Nu kommer min Kammerat mig imøde, og snart naar vi Hytten, hvor vi — saa godt vi kan — forbinder »Lone« med Vat og Gazebind. Vi giver hende noget Morfin.

Hun finder sig taalmodigt i vor Behandling. Selvom det gør ondt paa hende, giver hun ikke en Lyd fra sig, hun forstaar, at vi kun gør alt, hvad vi kan, for at hjælpe hende.

Jeg ligger i min Køje. Mit Tøj hænger dampende over Ilden. Her ved Siden af ligger »Lone« paa en islandsk Trøje og ser op paa mig med sine store, blanke, brune Øjne Skal du nu dø lille »Lone«, saa er Glæden borte..... Jeg fortæller hende, at hun er hævnnet: Bjørnen er død. Maaske forstaar hun mig.

— — I tre Dage har vi haft fint Vejr. Alt Kød af Bjørnen har vi faaet ind, Skindet er spilet. Bøffer har vi spist saa store, saa store som et Eventyr, — og idag, da jeg sad paa Træk efter Edderfugle her lige ved Hytten og hentede én ned, kom »Lone« springende ud gennem det aabne Vindue med Bandagerne flyvende efter sig. »Lone« min tro Ven, du er lige saa jagttosset som jeg.

Andreas Hvidberg.

TØNDER
KOMMUNALE
VERKER

Hjortekærlejren

K. F. U. M.s
Jubilæumslejr

1 9 3 5

K. F. U. M.-Spejdernes Lejr i Hjortekær i Aar, smaa otte Dage før vor egen paa Ermelunden, blev en stor Succes, ikke mindst fordi Solen skin-
nede en hel Uge i Træk.

Intet Under, at de over 3000 Spejdere blev brune som Halenegre.

Hjortekær-Lejren fotograferet fra Luften.

D. 7. Juli aabnedes Lejren med stor Indvielse, hvor Statsradiofonien var ude med Lyttervog-
nen. Det var et prægtigt Syn, da Lejrens godt 70 Faner svingede ind paa Pladsen, efter at alle Spejderne var stillet op i Formation. I smel-
dende Blæst marcherede Fanerne rundt, og atter fik man denne sære Fornemmelse i Halsen. — Hvor er Dannebrog skønt!

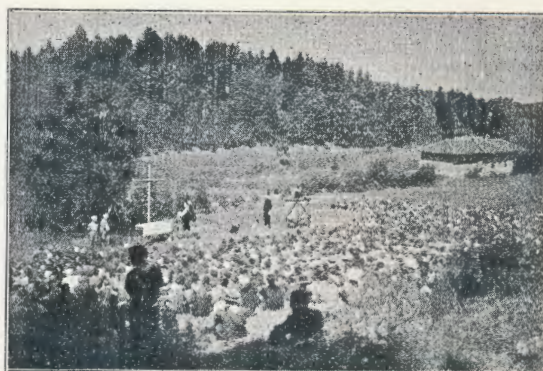
Naa — det er jo ikke en Afhandling om vort Flag, jeg er i Gang med. De første Dage i Lejren gik med Besøg hos sig selv, hos hinanden, og da Onsdagen kom, og den store Kæmpeøvelse i Grib Skov var temmelig forestaaende, var man lige begyndt at kende hinanden, — og saa kom Kæmpeturen!

Det var en Øvelse! Især, da Mørket faldt paa. Buldrende mørkt var det, og hvert andet Øjeblik knaldede man Panden mod et af disse tusind-
aarige (!) Træer, der er fuldt af deroppe. Saa faldt man i et Mosehul og derpaa efter et møj-
sommeligt »Opklaringsarbejde«, havnede man i Hullet ved Siden af! De fleste Patruljer havde ved Mørkets Frembrud indstillet Fjendtlighe-
derne og var søgt i Bivouak, men der var et Par Stykker, der som sagt —!

Stadiondagen blev en imponerende Dag for Spejdere og Tilskuere, lynhurtigt skiftede Sce-
nerne, og Gang paa Gang fik de grønne Dreng-
e Bifaldet til at hagle ned over Grønsværen.

Dagene igennem var Lejren en summende Myretue af grønne, gule, hvide, graa og mørke-
blaa Uniformer, og paa Besøgsdagene vrimlede det med Gæster og Forældre. I tætte Stimer be-
vægede man sig Fod for Fod op gennem Ga-
derne, aflagde nu og da Visit i en Lejr, beundre-
de de mange, flotte Portaler, saa med Andagt paa Værkstederne — og for dem, der havde Lov
til at blive til Lejrbaalene, var det en smuk,
stemningsfuld Afslutning paa Dagens Besøg.

Siddende Side om Side paa en Skrænt, med
det luende Baal nede i Gryden, den blaa stjerne-
klare Himmel over, fornemmede man endnu en
Gang den mærkelige Magt, det flammende Baal
har over Menneskets Sind.

Gudstjeneste paa den usædvanlig smukke Lejrbaalsplads.

Tankerne drager paa Flugt — udad og op —, og har man først faaet Baalbacillen i Blodet, slipper man den aldrig. Lejrbaal kan være mor-
somme, de kan være alvorlige, der kan komme et Stænk af Pjank og Spøg, men aldrig bliver de kedelige og tomme, saa længe der er en Gnist tilbage.

Det var en Oplevelse at være med her!

Aage.

F. D. F.s ORKESTERSTÆVNE

350 Messingblæsere i Aalborg

Fanetoget passerer Vesterbro.

Er det hvert Aar, at F. D. F. har Landsorkesterstævne? Jeg véd det ikke, men det burde de i hvert Fald have — for Mage til Stævne har man sjældent oplevet. Tænk blot 350 Horn i Gang paa én Gang — og Notabene, *rigtig* Musik, ikke Hornhyleri!

Men til Kendsgerningerne. — Fra den 28. Juli til den 3. August afholdt vore graa Kammerater et Landsorkesterstævne i Aalborg. Fra alle Kredse i Landet strømmede man til den smukke Limfjordsby, hvis Befolkning tog enestaaende godt imod de mange Gæster. Det største Kontingent kom fra København, der yderligere havde suppleret sig med Malmø K. F. U. M.s Scoutkår.

Efter en straalende March gennem Byen blev man indkvarteret, og Søndag gik det løs med den første Prøve i den tidligere Udstillingshal.

Prøven med dette Kæmpeorkester var imødeset med megen Spænding, og da Dirigenten efter den første Melodi nedlagde Taktstokken, var det med Undren og Glæde — det gik og endda over Forventning.

I Løbet af Søndagen spillede disse 350 Drenges sig sammen, og efter Prøven Mandag trak man Vejret for en Stund og helligede sig en Udflugt til Nibe. Tirsdag var der Løkkentur, og Onsdag havde man faaet Blod paa Tanden, eller maaske rettere Luft i Hornet, for da tog man til Randers.

Aftenen sluttede med et Fakkeltog fra Randers Stadion efter en yderst vellykket Koncert.

Torsdag afholdtes den store, »rigtige« Koncert, og et stuvende fuldt Hus hyldede de flinke Musikere. Koncerten indlededes med Lurblæsning og sluttedes med den pragtfulde Marselisborg Væbnerparade. Fredag var Stævnets største Oplevelse — Friluftskoncerten i Kilden, og yderligere blev Begivenheden transmitteret. Aftenen blev en værdig Aften for F. D. F. En Aften, hvor jeg kunde have forundt alle Danmarks Drengeskorpas at være med.

Efter at Transmissionen var forbi, tvang de begejstrede Tilhørere Ekstranumre igennem; Gang paa Gang maatte de graa Drenges sætte de blanke Horn for Munden, og alligevel fik man ikke nok. Med smeldende Marcher og flammende Fakler drog man nu igennem Byen, aflagde en lille Visit i Nørresundby og sluttede med et improviseret Baal ved Broen. Efter Salmen »Dejlig er Jorden«, var der saa stille, at man hørte Limfjordens Vand klukke mod Pillerne og synge sin evigunge Sang om Danmark, Landet, der grænses af Hav og Fjord.

Lørdag Aften tog man Afsked med hinanden ved en lille intim Fest, og otte herlige Dage var Slut — men hvilke Dage — Oplevelser og Minde, der sent vil gaa af Minde.

Age.

Fra en Formiddagsprøve i Aalborgshallen. Foran t. v. Dirigenten Sv. E. Beck.

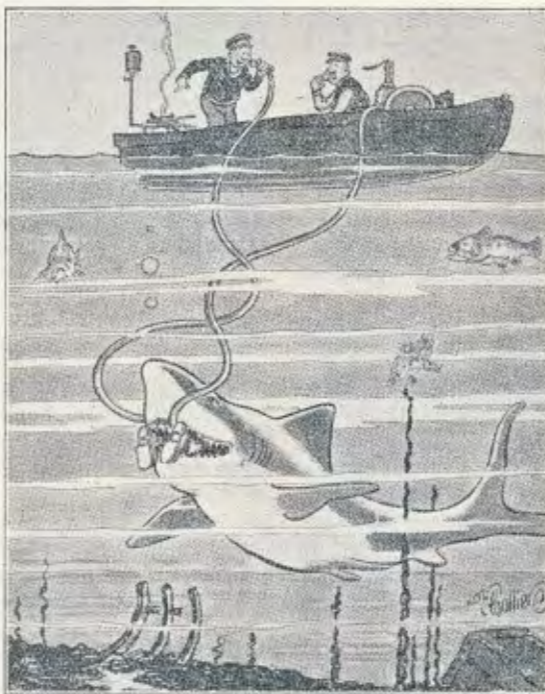

Hvert Aar den 21. Juni tidligt om Morgenen, er der forsamlet en stor Menneskemængde ved Stonehenge, det berømte engelske Mindesmærke fra Oldtiden. De venter paa det Øjeblik, da Solens første Straaler falder paa de store uhyggelige Sten, hvor for Aartusinder siden saa mange Mennesker døde under Druidernes Offerkniv. Nu hører man Grammofoner smælde de sidste Dansemelodier ud i Sollyset, hvor engang Druiderne sang deres Hymner, og der lyder munter og befriende Latter i Stedet for Skrigene fra de Ulykkelige, for hvem Midsommer-Solfesten betød Døden paa en pinefuld Maade — Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvem der byggede Stonehenge, er der forøvrigt fornylig fremsat en interessant Teori af den kendte Arkæolog, Dr. Rendel Harris, der mener, at det blev bygget af Ægypterne 2000 Aar før Christi Fødsel. Dr. Harris gør opmærksom paa, at Ægypterne den Gang havde Kolonier i England, og at de byggede dette Mindesmærke til Ære for Solen og for de Døde.

Det er en overmaade interessant Teori, siger et engelsk Blad, men hvad vi véd eller kan gætte os til vedrørende vore Forfædres Skikke og Religion, kan ogsaa retfærdiggøre en helt modstridende Opfattelse, at vi har faaet de paagældende religiøse Ceremonier fra Fønikerne, som kom til de engelske Kystrer for at købe Tin. Mindelser herom findes endnu rundt omkring i England.

Inde i en Bikube kan der akkurat som i en Stue blive frygtelig hedt og lummert, hvis den er overfyldt og ikke godt ventileret. De Tusinder af Bier, der summer rundt og bliver varme af Arbejdet, kunde hurtigt gøre Biernes Hjem saa hedt og lummert, at de ikke kunde leve dér. Derfor har nogle af de smaa Honningfabrikanter altid travlt med at vifte.

Engelsk Humor.

Kom op, Peter! Frokosten venter.

De staar paa Kanten af Kubens Indgang og svirrer saa hurtigt med Vingerne, at man slet ikke kan se dem. De vifter paa Tur.

»Vifterne« staar alle paa Række med Front indad. Vingernes Svirren suger den daarlige Luft ud af Kuben, medens frisk Luft strømmer ind paa den modsatte Side af Indgangen.

Det er et meget haardt Arbejde, men naturligvis er det ikke altid de samme Bier, der er optaget af det. De trætte trækker sig tilbage, og andre indtager deres Plads efter Tur. Paa kolde Dage er Antallet af »Vifterne« ikke ret stort, men Arbejdet standser aldrig, ikke en Gang om Natten.

I Australien har man på senere tider börjat använda fårull av grövre kvalitét som vägbeläggning. På vägen lägges ett 8—10 cm tjockt lager av fårull, som överskyfflas med jord, varefter det hela överköres av en vägtrumla. Den så uppkomna legeringen har visat sig vare synnerligen hållbar.

1. Københavns Divisions Natterrainløb

Lørdag – Søndag den 12. – 13. Oktober 1935

Propositionerne.

- 1) Løbets Længde er ca. 10 km.
- 2) Ved Startstedet faar Holdene Ruten opgivet paa Kortskitse, andet Kort end det udlevere-rede maa ikke benyttes.
- 3) Hver Trop maa stille to Hold paa 5 Mand; Holdets samlede Alder maa ikke overstige 75 Aar, idet Alderen regnes i Aar og nær-meste hele Maaneder.
- 4) Løbetiden regnes efter sidst indkomne Mand paa Holdet.
- 5) For at komme i Betragtning skal hele Hol-det passere de paa Kortskitsen angivne Po-ster i den angivne Orden.
- 6) Tropsførere, Assistenten, Rovers og Senior-spejdere maa ikke deltage paa Holdet.
- 7) Paaklædningen skal være som til almindelig Nattur (varmt paaklædt, ikke Gymnastik-sko).
- 8) De eneste Belysningsmidler, Holdene maa anvende, er almindelige Tændstikker, ikke Stormtændstikker. Holdet maa medbringe

en Lommelygte med Element i forseglet Konvolut. I Tilfælde af at Holdet ikke kan finde frem paa anden Maade, kan Seglet brydes og Lommelygten benyttes, men Hol-det er dermed gaaet ud af Bedømmelsen.

- 9) Det er tilladt at bruge Kompas.
- 10) Senest Mandag den 7. Oktober inden Kl. 21 afleveres de udsendte Anmeldelsesblanketter paa Divisionskontoret, Vesterport 326.
- 11) Kun de Spejdere, der er anført paa Anmel-delsesblanketterne som Deltagere eller Re-serve, maa starte.
- 12) Stilletid og -Sted opgives ved Anmeldelsen.
- 13) Holdene vil blive indkvarteret under Tag, men maa medbringe Tæpper, Skiftetøj, samt Mad.
- 14) Præmieuddeling Søndag Morgen.
- 15) Udover de af Divisionen udpegede Kontrol-lanter maa ingen Førere eller andre i re-spektive Hold interesserede færdes i Terræ-net uden Tilladelse, saalænge Løbet varer.

Knud Jensen.

REDAKTØREN SIGER -

Pelsjægerliv i Nordøstgrønland.

Det er lykkedes 3. Bytrop at formaa Forfatte-ren af den spændende Beretning »En Bjørnehisto-rie« i dette Nr. af Spejdernes Magasin, Hr. An-dreas Hvidberg, til at holde et Foredrag, ledsa-get af ca. 100 glimrende Lysbilleder, hvori han skildrer det primitive Liv, der leves dér langt nordpaa blandt Isbjørne og Moskusokser.

Foredraget holdes i Studenterforeningen, Ve-stre Boulevard 6, Torsdag d. 10. Oktober, og Bil-letter à 1 Kr. for Voksne og 50 Øre for Børn og Spejdere i Uniform faas hos Troppens Spejdere og i Friluftsmagasinet, Skindergade 27, eller kan bestilles pr. Telefon Central 3234.

Forfatteren holder Foredraget iført den Skind-drægt, han har paa Ekspeditionerne, og for dem, der har læst hans Bog: »Pelsjægerliv i Nordøst-grønland«, vil det være en ekstra Oplevelse at høre hans Foredrag.

Rettelse.

I Spejdernes Magasin September 1935 Side 17, Afsnittet »Konkurrencen om bedste Division« skal Teksten rettes til: Alle deltagende Troppes opnaaede Pointsantal i Lejrsport lagt til Trop-

penes Gennemsnit i Patruljekonkurrencen og di-videret med Antallet af alle Divisionens Troppe, uanset om disse var repræsenteret eller ej.

Man kan saaledes ikke sammentælle Points'-ene i Tropsturneringen og dividere med Antallet af Troppe i Divisionen, da der var adskillige Troppe, der deltog i Patruljeopgaven men ikke i Lejrskonkurrencen, og som derfor ikke er opført under Resultatet fra Tropsturneringen.

Foto-Konkurrencen.

Resultatet af Fotografi-Konkurrencen vil først foreligge i næste Nummer af Magasinet.

Tag Carstensen.

Drik Sol
rik Mælk
rik Solbjergmælk

100 pCt. Sundhed

A/S Københavns Mælkeforsyning

FUNDNE SAGER

fra Jubilæumslejren og Artillerivejs Kaserne

15 Regnfrakker,

hvoraf 2 sorte Voksdugs med Navn: Niels P. Laursen, — indv. Navn G. A. — 1 sort Oliefrakke. — 1 sort Voksdugs uden Navn. — 1 brunt Slag mrk. J. K. — 1 brun Voksdugs til at vende. — 1 brun Voksdugs uden Navn. — 1 lys Støvfrakke, indv. venstre Side utydeligt mrk. »Frantz«? — 1 lille graa-grøn Lærredsfrakke uden Foer. — 1 Nowetto mrk. Mogens Nielsen, I. Mb. — 1 graa Nowetto, rødbrune Striber, ternet Foer, Mærke: Specially R Special. — 1 graa Nowetto, ternet Foer, mrk. H. J. — 1 lysegraa Nowetto, ternet Foer, rød Maling paa højre Ærme. — 1 graabrun »Aquarock«.

1 Jakke. — 1 Par Spejderbenklæder mrk. S. S., I. Nakskov.

13 Spejderhatte,

hvoraf følgende mærket: E. B. A., III Patulje. — Poul B. A. — H. H. Werner, Roskilde. — Claus Henrik Clausen. — K. Hoff. — Poul B....t? — 2 Spejderhatte m. Mærke »Bukta Saxon«. — 1 med Mærke »Ike Scout Hat«, Wool Felt m. i. England. — 1 Hat uden Svederem.

1 Uldtæppe,

lysegraa med svagt rødt Mønster. — 1 brun, ulden Sovepose m. sorte Striber. — 1 graa Flonels Sovepose.

6 hvide Lejrhuur,

1 mrk. 2260. — 1 med rød Spejderlilje paa Skyggen, 3 med Liljen paa Pulden, 1 med blaa Lilje paa Pulden.

2 Alpehuur, 1 hvid, 1 blaa.

2 Tørklæder, 1 rødt, 1 blaat.

4 Par Sko, 2 Par brune, 2 Par sorte.

10 Strømper, flere umage.

Diverse Tøj m. m.

8 Stk. Undertøj, hvidt, uden Navn. — 1 hvid Skjorte, 1 Par hvide Seler. — 3½ Par Handsker. — 1 brun Dame Silkeparaply. — 1 ny, højhalset, ternet, lys-mørkegraa Sweater. — 1 graabrun Trøje, Forbredden stribet paa tværs i brunt-graat. — 1 haandstrikket Sweater, lysebrun m. mørkebrun Kant. — 1 Pull-over, meleret, rød-hvid-brunlig. — 1

brun Pull-over m. mørkebrune Kanter. — 1 mørkeblaa ulden Badedragt mrk. H. K. — 1 ulden mørk med paasyet Mærke: Bold med Figur i Badedragt ovenover. — 1 Par Bomulds Badebenklæder mrk. P. C. — 9 Tandbørster, røde, gule, grønne. — 1 sort Cyklepumpe. — 1 Nefalygte. — 2 Lommeknive. — 1 Saks.

5 Punge, Lommebøger m. m.

1 brun Skindpung indeholdende Kr. 2,28, Huskeseddel 15 Adresser at skrive til fra Lejren. 1 lysebrun Læderplastikpung, mrk. E. E. eller C. C. — 1 sort eller mørkegraa Ruskindspung, haandlavet. — 1 brun do., tom. 1 sort Voksdugspung m. Sæbe. — 5 Lommeterklæder, 1 syet rødt N. — 1 paasyet hvidt Monogram M. — 2 hvide u. Navn. — 1 blaa ternet. — 2 Nøgleknipper samt 2 løse Nøgler. — Diverse Lommebøger i sort Voksdug. 1 mrk. Hans Ringberg. S. B. T. Thorshavn. — Georg Jørgensen, m. forskell. Adresser. — 1 m. Notater om Dyr. — 1 ternet, graa-sort, Børge Johansen. — 1 brun Ringbog, Karen Palmblad, Mathæusgade 7, 5. — 1 rød Lommebog, mrk. 2528, 1. Silkeborg Trop. — 1 Spejdersangbog. — 9 løse Bælter til Regnfrakker. — 1 Bambusstok med Mindeplader fra Tyskland.

Haandklæder.

8 Frotté, følgende Mrk.: blaat M. F. i Korssting. — Rødt M. F. — Rødt M. — Brunt-grønt-gult-orange V. K. — N. I. R. — 6 Lærreds, følgende Mrk.: Rødt M. paa Midten. — Rødt paasyet A. M. — 1 Viskestykke L. K. — G. B. 18. — 1 Pose med Toiletsager mrk. E. Lerche.

Diverse Lejrudstyr.

1 grøn og 1 graa Sejldugsspand. — 3 grønne Fade. — 1 Fad mrk. III. — 1 mrk. G, indeni 1. — 1 lysegraa Fad. — Pose m. Spisegrej mrk. Ib Thomsen. — Diverse løse Spisegrej, Krus og Fade. — 1 Signalflag. — 4 Aluminiums Kogekar. — 1 Spand, rødt Mrk. V., indeni VI. — 1 lille Spand u. Mrk. — 1 Økse m. brækket Skaft. — 1 Spade, lyst Skaft mrk. K. J.

(Fortsættes Side 24)

„Den ærlige Morder“

Fortælling fra Argentina Af PETER JERNDORFF-JESSEN

Jeg havde vel været *vaquero* — Cowboy — paa Kvægfarmen *La Fontana* i det nordlige Corrientes i ca. fem Maaneder, da jeg første Gang saa Marcelino, og det Syn skal jeg sent glemme.

Vi var midt i den travle Midsommertid; det var den aarlige Kvægtælling, der lagde Beslag paa alle Farmens Arbejdere, og en stegende varm Decemberdag, da jeg sammen med de andre Kvæghyrder sad bænket om den varme Faarekødssuppe i vores tarvelige Spisestue, kom jeg rent tilfældigt til at kaste et Blik ud gennem Vinduet i Retning af Vejen, der førte til den lille By Manzanares; da saa jeg pludselig en mærkelig Skikkelse, en stor, ludende Gaucho siddende overskrævs paa den usleste Hest, jeg nogensinde har set i mit Liv, og i Argentina ser man ellers ikke saa faa usle Heste.

I uendelig langsom Skridtgang nærmede den ynkelige Mand sig paa sin endnu ynkeligere Hest, og for at forhindre, at vore næsten for vagtsomme Hunde skulde æde ham og hans Hest helt op i deres Tjenstivrighed, løb jeg ud af Huset og hen imod den Mand, som jeg kort efter fik at vide hed Marcelino.

Vagabonder er sjældent velset i Argentina, da de altfor ofte er upaalidelige Fyre, tyvagtige og dovne, for slet ikke at tale om Muligheden for, at de er farlige Forbrydere; men Marcelino blev ligefrem venligt modtaget af vor Forvalter, Don Blas; han maa øjensynlig straks have fattet Haab om, at Marcelino vilde blive paa La Fontana under Resten af Kvægtællingen og hjælpe os med det strenge Arbejde, som vi var altfor faa til, navnlig efter at vor dygtigste Lassokaster Estéban var bragt til Byen med et brækket Ben efter en uhyggelig Ulykke under Tilridningen af vilde Heste.

Og Forvalteren blev ikke skuffet.

Da vi stod op tidlig den næste Morgen og red ud paa Pampasletten, stod Marcelinos Hest ene og forladt nede i et Hjørne af Hesteindhegnningen og stirrede mæt og veltilpas med ludende Hoved efter sin Ejer, der paa en fyrig, frisk indfanget Hest red ud til Dagens Arbejde midt i Klyngen af La Fontanas Kvæghyrder.

Don Blas maa straks have fattet særlig Omsorg for den fremmede Vagabond, for den Hest, han havde tilladt ham at reservere til sig selv, var ingen ringere end »*Commodore*«, en af Farmens hurtigste Kvægponyer.

— — — Han var en ejendommelig Mand, stille og faamælt, men dygtig som kun de færreste, naar det gjaldt at ride og bruge Lassoen mod Kvæget, og alene af den Grund maatte vi respektere ham, ja, være ham taknemmelig, fordi han i saa høj Grad lettede os det vanskelige Arbejde, som havde truet med at vokse os over Hovedet.

Kvæghyrder er i Forvejen ikke videre meddelssomme, og selv La Fontanas indfødte Hyrder, der havde kendt hinanden gennem flere Aar, talte sjældent videre meget sammen, naar vi om Aftenen sad om det glødende Baal, og Piben gik fra Haand til Haand; men deres Faamælt-hed var dog for intet at regne mod Marcelinos. Han anbragte sig som oftest yderst i Kredsen om Baalet, og dér sad han tavs og lyttede til de korte Sætninger, som lød fra Mand til Mand, eller til en af de monotone Sange, som Kokken Pablo plejede at synge til Akkompagnementet af sin Guitar.

Ingen havde nogensinde spurgt ham, hvorfra han kom, hvem han egentlig var, eller hvorhen han agtede sig, naar hans Dage paa La Fontana var forbi; thi saaledes er Pampaslettens uskrevne Lov; og Marcelino var ikke den, der uopfordret tilfredsstillede den Nysgerrighed, som jeg — Europæeren — maaske ene af os alle nærrede med Hensyn til hans sikkert gaadefulde Fortid.

Den første Dag, Marcelino arbejdede blandt os, havde jeg opdaget, at hans egen Sadel var saa medtaget, at den var ganske ubrugelig til det haarde Arbejde, der vilde blive krævet af den; jeg havde derfor tilbudt ham Laanet af min Søndagssadel, der var meget flot med sine mange Sølvbeslag, men som jeg stoledes paa, at han vilde behandle med den nødvendige Omhu; og dette var maaske Grunden til hans store Venlighed overfor mig. Han smilede nemlig altid meget venligt til mig og lo en enkelt Gang højlydt, naar jeg paa mit lidt ufuldkomne Spansk begik en Fejl, der var særlig misvisende; men derudover skænkede han mig ikke mere

Opmærksomhed end mine Kammerater indtil en Aften kort før Jul.

Vi sad som sædvanlig om Baalet, røg og talte sagte sammen. Pludselig rejste Marcelino sig op og gik over mod mig; han nærmede sig ganske stille bagfra, og med Kanten af mit ene Øje kunde jeg netop skimte, hvorledes han med en rolig, men næsten snigende Bevægelse trak sin Kniv ud af Skeden.

Jeg havde før sammen med mine Kammerater udtalt Forundring over Længden af Marcelinos Kniv. Vore egne Knive, som vi brugte daglig ved Flaaning af Kvæget, hørte ganske vist ikke til Lommekniv-Klassen; men hans maatte nærmest betegnes som et Sværd. Ogsaa paa dette Punkt havde vi dog ladet det blive ved vor tavse Undren. Min første instinktmæssige Indskydelse var at dreje mig hurtigt rundt mod min sælsomme Kammerat; men der var noget i hele Situationen, der fik mig til at blive siddende, som om hans Handling var den naturligste Ting af Verden.

Nu stod Marcelino lige bag mig — hvad mon hans Hensigter var — hvad mon der vilde ske?

Jeg maa have fundet tilstrækkelig Beroligelse i de rolige Blikke, hvormed mine øvrige Kammerater betragtede mig, for deres skarpe Træk røbede kun lidenskabsløs Interesse for Marcelinos ejendommelige Foretagende.

Og saa mærkede jeg pludselig den kolde Æg af hans Kniv glide langsomt ned ad min Ryg — endda indenfor Skjorten. Som en kold Draabe løb Klingen langs min varme Hud, og da hele Kniven var forsvundet, begyndte Marcelino langsomt at trække den op igen!

Hvorfor jeg saa stiltiende og taalmodigt gik ind paa den mildest talt noget grovkornede Spøg, véd jeg ikke; jeg maa vel have forstaaet, at han blot vilde sætte mig paa en Prøve, netop mig — *gringoen* — Europæeren — vilde han prøve.

Men jeg skal aldrig glemme, hvorledes Marcelino anerkendte min Ro og Koldsindighed. I samme Øjeblik, som han havde fjernet Staalet fra min Hud, bøjede han sig frem over min ene Skulder og nærmede sin Mund til mit Øre; saa sagde han ganske roligt de tre Ord: »*Muy bueno, Pedro!* — det er godt, Pedro!« hvorpaa han

fjernede sig fra Baalet og med et stille »Buenas noches! — God Nat!« gik han op mod Farmens Bygninger.

— — — At Kapitlet »Marcelino« maatte ende dramatisk, var egentlig ikke andet, end hvad man kunde vente sig.

Jeg skal aldrig glemme den Dag, da vi Kvæghyrder sad samlet udenfor den store Ladebygning efter Middagen og døsede efter en meget anstrengende Formiddags haarde Ridning. Med ét rejste Forvalteren Don Blas sig op, skyggede over Øjnene med sin lange, magre, solbrune Haand, og idet han stirrede i Retning af det Led, der førte ud til Landevejen mod Byen, sagde han roligt, ja næsten rent tilfældigt:

»Det er nok *el jefe* — Politichefen — der kommer ridende; jeg gad vide, om han er ude efter Kvægtysve?«

Næppe var Ordene kommet over hans Læber, før vi til vor Forbavselse saa Marcelino rejse sig fra sin mageligt henslængte Stilling og med raske Spring fare hen mod det Gærde, over hvilket han efter Morgenens Ridt havde hængt sin, eller rettere *min* kostbare, sølvbeslaaede argentinske Sadel. Med utrolig Hast havde han grebet Sadelns forskellige Dele og Hovedtøjet, og før vi havde faaet Tid til at ytre et Ord, saa vi ham løbe hen til Hesteindhegningen.

Paa dette Tidspunkt var det sikkert gaaet op for os alle, at det var Politichefens Ankomst, der havde virket som en Bombe under den ellers saa rolige Gaucho, og jeg tvivlede ikke om, at vi alle som een var optaget af den samme Tanke: vil han nu tage »Commodore«, eller vil han nøjes med sin egen gamle Krikke. Vi havde lært ham at kende som en god og ærlig Kammerat omend som et Menneske, der var omgivet af en vis Mystik, og vi forstod alle, at hans Fortid nu jagede ham paa Flugt — hans Fortid personliggjort i Politichefens Skikkelse.

Uvilkaarligt kastede jeg et Blik i Retning af Landevejen, hvor man nu tydeligt kunde se Lovens Repræsentant nærme sig i Skridtgang paa sin Hest; i næste Øjeblik havde jeg vendt mig i den Retning, hvor Marcelino var i Færd med at sadle en Hest; men hvilken — det var endnu umuligt at afgøre, som han stod dér midt i Klyngen af urolige Prærieheste.

Ingen af de tilstedeværende Hyrder, selv ikke Don Blas, gjorde mindste Tegn til at røre sig; vores Respekt for Loven var af en saare passiv Natur, og selv om vi maatte beklage, at Marcelino havde tilegnet sig min Sadel og en af Farmens bedste Heste og kun efterladt sin egen slidte Sadel og sin værdiløse Krikke, hvad betød saa det paa en Ejendom med over 200 prægtige Heste, der ejedes af en Mand, som til daglig opholdt sig tusind Kilometer borte i sit flotte

En Dreng gratis til Sydamerika! *Er det dig?*

Det kan det godt blive, dersom du skynder dig at komme med i Hellesens store Konkurrence. Med hvert HELLESENS-Element — dem, der brænder længst, véd du — følger der et Flyvebillede med Kupon. — Saml saa mange Billeder som muligt, klip Kuponerne fra og indsend dem til »Flyvebanken«, Drengbladet, Admiralgade 28, København K., saa deltager du i Kapløbet om 110 maanedlige Præmier, og om den sidste, store, Turen med »Graf Zepp« til Sydamerika i Sommeren 1936.

Begynd i Dag!

Her har du
det første
Flyvebillede.

HELLESENS

Svend er Troppens Mesterkok han er nemlig **OXO** Mand

Der er ingen, der kommer op paa Siden af Svend i Madlavning — han staar ubestridt som Troppens, ja Kolonnens fineste Kok — og det skyldes ganske særligt, at han bruger de berømte OXO-Terninger, Spejderkokkenes højre Haand! Har det regnet lidt vel meget i Suppen eller er den stegte Lever blevet knastør, saa klarer han den med OXO-Terningerne. Denne rene, uforfalskede Kødekstrakt sætter Smag paa Suppen og retter Sovsen op, saa hver Mand beder om mer! Og det er **det**, en rigtig Kok kan lide.

OXO

Palæ inde i Buenos Aires — hvad betød det, naar en Kammerat var i Nød?

Nu var Politichefen kun et halvt Hundrede Meter borte fra os, og nu — og nu havde Marcelino faaet sin Hest sadlet; med febrilsk Hast trak han den ud af Klyngen dernede i Hjørnet af Folden og førte den hen imod det tunge Led, som førte ud mod det store indhegnede Stykke Land, hvorigennem Hovedvejen førte ind i den

FORLANG HOS DERES SKOTØJSHANDLER

DANIA
SPEJDER OG VANDRESKO

MØNSTER BESKYTTET

Det danske Spejderkorps.
I Valley Tropic & Flak.

Det er efter min Mening en
længere sømmet Sko, det den ud-
fylder alle de Krav man kan
stille til en Vandresko. Involter
jeg varmt kan anbefale den
som Vandres- og Spejdersko.

Sign. Edm. Pto Jensen,
Tropelærer.

Drønning Margrethe's Trop,
Jyderup.

I den fra Dem modtagne Van-
dresko mener jeg, at De har
fundet den ideelle Facon for
vorte Vandresko. Jeg synes, hele
Formen af Skoen ser meget
solid ud og ved Siden af at
være stærk, har den et pænt
Udsende.

Sign. Flemming Funch Jensen.

**Dania Spejder- og Vandresko har følgende
særlige Fordele:**

Skoen har forstærket Svang. Mellembenene i Foden forrykkes ikke.
Taakappen er gjort høj. Der er god Plads for Tærerne.
Omkring Skoen er anbragt en ekstra Rem. Skoen holdes fast om Foden.
Overlæderet er skaaret i eet Stykke. Skoen er vandtæt.

Spejdere!

Køb
**Forbindingskasse
og Materiale**
i

SANKT MATTHÆUS APOTEK
(L. WERNER)
ISTEDGADE 24 — Telefon Central 2810

vældige Kratskov, der strakte sig nord for Far-
men.

Ja, dér kom han — nu svang han sig til Hest
— det var *Commodore*.

Jeg for mit Vedkommende mærkede to vidt-
forskellige Følelser strides om Overtaget i mit
Sind: Skuffelsen over at min gode Kammerat
var stukket af med min Sadel og Glæden over,
at han nu havde Mulighed for at slippe væk,
væk fra Loven paa den raske Kvægpony.

Fra Vejen, hvor Politichefen red, var det umu-
ligt at overse Terrænet omkring Farmen, og
den ærværdige Lovens Haandhæver havde der-
for slet ikke opdaget, hvad der var gaaet for sig
i det korte Minut, siden han først var blevet
set; han nærmede sig i rolig Skridtgang, maa-
ske netop for ikke at vække unødigt Opmærk-
somhed og derved opskræmme den Mand, han
søgte, og da han var naaet helt hen til vor lille
Gruppe, hilste han roligt paa os og spurgte hen-
vendt til Don Blas: »Har I set en Hyrde her,
som rider paa en ussel, graa Hest, og som ren-
der rundt med en usandsynlig lang Kniv i sit
Bælte? — Han er eftersøgt for hele tre Mord,
og der er udsat en stor Belønning for hans Til-
fangetagelse!«

»Ja, vi har haft en *vaquero*, der nok kunde
svare til den Beskrivelse,« svarede Don Blas ro-
ligt; »men han er lige taget bort; han rider i
Øjeblikket derude,« og han pegede med sin Ri-
depisk ud over Sletten i Retning af Kratsko-
ven, hvor man netop kunde skimte en lille Plet,
der fjernede sig hastigt i en Sky af Støv.

Politichefen sporede uden et Ord sin Hest, og
for ikke at synes uvillig til at hjælpe Retfær-
digheden til dens Bytte, sprang Don Blas be-
redvilligt hen til det store Led, der førte fra
Gaardspladsen ud til den aabne Slette; men for

mit Vedkommende kunde jeg ikke lade være med at bemærke, hvorledes han med Forsæt kludrede utilbørligt meget med den tunge Jernbøjle, der skulde løftes, før Ledet kunde aabnes; endelig lykkedes det ham at faa det skudt til Side, og uden et Ord fo'r Politichefen gennem Aabningen i Hegnet og ud paa den store, bølgende Slette for om muligt at fange sit flygtende Bytte.

— — — Langt hen paa Eftermiddagen kom Politichefen tilbage. Det var ikke lykkedes ham at indhente Marcelino, hvis raske Pony øjensynlig nu havde baaret ham mange Kilometre mod Nord gennem Kratskovene, hvorfra han næppe saa snart vilde vende tilbage.

»Hans Hest maa have forbedret sig svært,« sagde den skuffede Politimand henvendt til vores Forvalter; »med mindre han da skulde have set sit Snit til at stjæle en af jeres raskeste Løbere!«

Don Blas trak ligegyldigt paa Skuldrene til Svar, og da Politichefen var redet bort, blev der ikke talt mange Ord om den Sag; det var som vi alle var delt mellem Glæden over, at Marcelino var sluppet bort og Skuffelsen over, at han var blevet nødt til at gøre sig til Tyv, selv om det var sket for at frelse sit Liv.

Jeg maa have sovet usædvanligt tungt den følgende Nat, for jeg følte det, som jeg blev bragt til en helt ny Tilværelse, da jeg med ét blev vækket af en bankende Lyd mod Jerngitteret foran det aabne Vindue i mit lille Værelse. Jeg fo'r op af Sengen og prøvede at spile mine Øjne op for at se, hvad det var, der havde frembragt den mærkelige Støj.

Pludselig saa jeg en. utydelig Silhuet tegne sig mod det svage Skær fra Stjernerne paa den begsorte Tropehimmel; men inden jeg havde faaet famlet efter mine Vokstændstikker, lød der en sagte Hvisken gennem Vinduesaabningen:

»Tak for Laan af Sadlen, Pedro — du kan nok tænke, at jeg ikke vilde stjæle den fra dig; den hænger nede ved Indhegningen. Farvel Kammerat! «

I næste Øjeblik havde jeg fundet mine Tændstikker; den lille, opblussende Flamme blændede mig ganske, og før jeg naaede hen til Vinduet, var Skikkelsen atter gledet bort i det dybe Mørke. Jeg skyndte mig udenfor; men alt var stille og tyst. I en Fart trak jeg i et Par Ridebenklæder og i mine lange Støvler og løb ned til Indhegningen; fra et Søm paa Muren til Ladebygningen greb jeg i Forbifarten en Staldlygte, og da jeg havde faaet den tændt, aabnede jeg det svære Led til Hestefolden og gik hen i det Hjørne, hvor Hestene plejede at klumpe sig sammen om Ædetruget for Natten.

Thors Specialvask

Det bedste
Det billigste
Det smukkeste

Dampvaskeriet THOR

Aktieselskab

Torasvej 7-9-11 — Telf. 9770 (5 Ledninger)

Vogne over hele Byen hver Dag

Drenge og Piger — bed Mor om

TOM
PAALEGS-CHOKOLADE
i den landskendte Rugbrødsform (opfundet og mønsterbeskyttet af TOM)
Nydes af alle som det bedste Paa-læg og som den rene og fineste
Spisechokolade.
5 Plader
i Pakken 25 Øre
Købes om og om igen!

TRYKSAGER

af enhver Art leveres

HANSEN & ANDREASEN
BOGTRYKKERI

Godthaabsv. 22, C. 15296

INGEN SPEJDETSAMMENKOMST UDEN

A/S DE FORENEDE MINERALVANDSFABRIKERS

MINERALVANDE

GØR DERES BESTILLING NU PR.

TLF. CENTRAL 6071 & NORA 601

Vognene kører overalt — Varerne er frit leverede

Det flakkende Lys viste mig den sædvanlige brogede, forskelligartede Flok af Kvægponyer, der med ludende Hoveder stirrede mig i Møde, og en af de første, jeg genkendte, var hans gamle Krikke. Jeg nærmede mig nu hastigt det store Hegn, over hvilket vi plejede at hænge vore Sadler efter endt Arbejde, og til min Glæde fik jeg Bekræftelse paa Marcelinos korte Meddelelse: dér hang ganske rigtig min egen Sadel, hvis Sølvbeslag skinnede hvidt i det urolige Skær fra min Lygte.

Men hvad var det? — Under den brede Bugjord, der laa slængt hen over selve Sadlen, saa jeg en lille Seddel klemt fast; i en Fart rev jeg den til mig og holdt den hen til Lyset:

»Commodore skal redde mit Liv; derfor beholder jeg ham; jeg er ingen Hestetøv; men Forskellen mellem hans Værdi og min gamle Hests kan sikkert gaa lige op med den Løn, jeg har til Gode. Hilsen til jer alle.«

Saadan stod der at læse med en utydelig, ubehjælpelig Skrift; det var den sidste Hilsen fra Morderen Marcelino.

Nattens Stilhed laa tung og trykkende over Hesteindhegningen; der høstes en svag Skraben af Hestehove, en tør Lyd fra en af Ponyerne, der gned sig op ad en Hegnspæl; men ellers var alt tyst.

Da flængedes Nattens Stilhed pludselig af en Vrinsken, en lang, klagende Vrinsken, der lød som en Mellemtung mellem Graad og Latter. Det var Marcelinos gamle, usle Hest, som med et Dyrs gaadefulde Instinkt nu havde forstaaet, at dens Herre var forsvundet for stedse. Dens Raab i Natten var som en Afskedshilsen og som en smertefyldt Beklagelse af, at den ikke var god nok til at føre ham mod Friheden.

Da dens Stemme var forstummet, stod jeg et Øjeblik ganske stille og stirrede ud i Mørket i Retning af Skoven, som jeg vidste var den jagede Fredløses Maal; og nu opfattede mit Øre den svage, regelmæssige Lyd af hastige Hovslag paa den haarde, soltørrede Jordvej, der førte mod Nord ind i de utilgængelige Skove.

Det var det sidste, jeg hørte til den ærlige Morder Marcelino.

Fundne Sager

fra Jubilæumslejren og Artillerivejs Kaserne.

(Fortsat fra Side 18)

Telte.

1 Telt m. grønne Malerklatter. — 1 Telt i Pose. — 1 Sejldugspose mrk. 2 G. T. — 1 Underlag. — 2 brune Underlag. — 1 Lagenpose.

1 grøn patineret Metalørn.

Ovennævnte Genstande opbevares indtil 30. Oktober. — De ligger til Gennemsyn og Afhentning paa Flagfabriken, Nytorv 5. Spejdere fra Provinsen kan mod Indsendelse af 1 Kr. i Porto og behørig Forklaring faa de paagældende Genstande tilsendt.

Efter 30. Oktober er Henvendelse unødvendig, da alle tiloversblevne Sager efter denne Dato skaffes af Vejen.

Hos Politibetjent Kjær i Farum ligger et Guld-armbaandsur, mrk. Ernst Hansen; det kan afhentes eller blive eftersendt mod behørig Legitimation.

EFTERLYSES

Spejder Henning Getzsche, Klintekongens Trop, har Torsdag den 1. August mellem Kl. 17 og 18 mistet sit Armbaandsur, mrk. 715 N. og i sort Læderrem, paa en af Vaskepladserne i Jubilæumslejren. Medens Henning benyttede Brusebadet, havde han lagt Uret fra sig udenfor og har hørt nogle her staaende Spejdere omtale det. Mulige Oplysninger bedes givet Korpset.

Korpskontoret.

Det Danske Spejderkorps

Studiestræde 30, Tlf. Byen 8410.

Korpskontor:

Kontortid 12—17, Lørdag 12—14,

Mandag 12—17 og 19—21.

Giro 2284.

Spejdernes Magasin:

REDAKTION:

Landsretssagfører Tage Carstensen,
Frederiksholms Kanal 18, K.

Officielt Depot:

Det Danske Spejderkorps' Depot,
Skindergade 27, K.

Nordisk Spejdersport:

(Førerbladet)

REDAKTION: Ingeniør Ove Holm.

Ekspedition: Korpskontoret.

Fr. Palm Greisens Bogtrykkeri,
Pilestræde 52, Telf. 4619 og 13318.

ANNONCEEKSP.: Fru M. Helmarth,
Kalvebod Brygge 2, 2. Telf. Byen 8630.